

Opdat ik Hem kenne.

Zingen : Psalm 84 : 1 en 2

Lezen : Filippensen 3

Zingen : Psalm 56 : 5 en 6

Zingen : Psalm 119 : 7

Zingen : Psalm 138 : 4

Geliefden, het Woord van de Heere, dat ik u thans wil verkondigen, kunt u vinden in Filippensen 3 en daarvan de verzen 10 en 11:

Opdat ik Hem kenne, en de kracht Zijner opstanding, en de gemeenschap Zijns lijdens, Zijn dood gelijkvormig wordende; of ik enigszins moge komen tot de wederopstanding der doden.

Deze tekst spreekt ons van de begeerte van Paulus, om op te wassen in de genade. En deze opwas is gelegen in:

- 1e de kennis van Christus.
- 2e de opstandingskracht van Christus.
- 3e de begeerte om te komen tot de wederopstanding der doden.

Het is goed, geliefden, dat wij deze dagen tussen het Paasfeest en de Hemelvaart van onze Heere Jezus Christus in het bijzonder stilstaan bij het feit, de betekenis en de kracht van de opstanding van Christus. In Romeinen 8 staat, dat Christus gestorven is voor de zonde en dan staat er achter: Ja, wat meer is, Die ook opgewekt is. Die opwekking van Christus was de Vaderlijke vrijspraak van Christus. Daarin heeft God, die heilige en rechtvaardige God, aan ons laten zien, dat de schuld van Zijn volk uit Zijn Boek is gedaan en bevestigt Hij ons, dat Hij nooit meer in gramschap met ons zal handelen. Die opstanding van Christus was dus de goddelijke hand-

tekening onder de rekening die door Christus voldaan is door Zijn bitter lijden en sterven. Want vanaf de catechisatie weten wij het al: daar moesten twee dingen gebeuren om de Hemel voor ons weer te openen. In de eerste plaats moest de gemaakte schuld worden verzoend, worden weggenomen, worden betaald of hoe men het ook noemen wil. Die schuld moest worden weggedaan. Maar ook moest, om het eeuwige leven te verkrijgen, de wet, die God ons gezet heeft en die krachteloos geworden is door de zonde, volbracht worden. Wij konden en wij wilden het niet meer. Wij zijn eerst onwillig geweest om het te doen en door onze onwil zijn we ook onmachtig geworden. Ook al zouden wij het nu willen, dan zouden wij het niet meer kunnen, omdat wij door de zonde zo gedefor-meerd zijn, zo totaal van onze plaats gerukt, zo helemaal anders geworden dan wij waren, dat wij tot in eeuwigheid zouden voorttobben en er toch niets van zouden kunnen terecht brengen, laat staan dat wij het zouden willen.

En nu heeft God het gedaan, dat is het onbegrijpelijke van het evangelie – en dat is me altijd weer tot verwondering als ik het evangelie aan de heidenen breng – dat ze dit niet weten. Wij weten het natuurlijk wel, al is het nog maar de vraag of wij het weten, maar wij hebben het altijd gehoord en wij zijn er zo aan gewoon geworden, dat het ons niet eens meer in verwondering brengt. Maar het is altijd weer opnieuw een wonder tegenover de heidense praktijken, dat we een evangelie mogen brengen dat tegen de mensen zegt: Mensen, luistert goed: *God heeft het gedaan*. Daar is bij God wat goedgeemaakt, daar is bij God wat verzoend, daar is bij God door Hem een weg gebaad voor u, heel speciaal voor u, die het evangelie van Gods genade hoort. Want datgene wat wij niet willen en niet kunnen dat heeft God gedaan in Jezus Christus. Toen Christus Zich gegeven heeft om aan die beide eisen Gods te voldoen, toen heeft Hij het werk volvoerd en aan het kruis uitgeroepen: “Het is volbracht.” Voor God, maar ook voor ons. God

was tevreden. De engelen in Efratha's velden hebben gezongen: Daar is weer eer voor God. Nu kan er weer vrede komen op de aarde. Dat heeft God bevestigd en dat genade-evangelie heeft Hij laten prediken tot aan de grenzen der aarde. En dat evangelie, dat is ook het evangelie dat alleen ons tot bekering kan dienen. Nooit zal er iets anders ons hart aan God verbinden, nooit! Predik de dood aan de overtreder der wet, zoveel ge kunt. Predik het leven aan de dader der wet, zoveel ge kunt. Ge krijgt ten beste een farizeërsbekering of een Kaïnsberouw. Meer is er uit de wet niet te putten. Want de wet wijst ons de weg niet naar Christus. De wet zegt alleen: U kunt het niet, u wilt het niet en als u het niet wilt, zult u sterven. Dat is het enige. Maar nu heeft God door die onbegrijpelijke liefde, die in Hem is, die Hij ís – God is liefde – die genade ons geopenbaard, dat die weg der verlossing door Hem is uitgedacht en door Hem ons voorgesteld wordt en dat Hij ook bij de prediking van Zijn Woord de kracht van Zijn Geest geeft, zodat doden de stem zullen horen van de Zoon van God. En als je dat eenmaal in je leven gezien hebt, dat dat je redding is, dan begrijp ik wat Paulus zegt: Ik wil nooit meer anders preken. Ik heb geen andere boodschap. Niet dat Paulus altijd zo gedacht heeft, hij weet het uit zijn eigen leven, hij is er doorheen gekropen. Hij weet het in het diepst van zijn ziel wat het is, niets anders te zoeken dan om uit genade zalig te worden. Hij heeft zich vanaf zijn jongensjaren ingespannen om goed te doen voor God en hij was zo ijverig dat hij de dienaren van God – de kinderen des Heeren – gegrepen en naar de gevangenis gesleept heeft. Hij heeft ze geslagen en gezegd: "Vloeken zul je de naam van Jezus," en hij meende God een dienst te doen. Fanatiek tot in de toppen van zijn vingers. Want het ging om de eer van zijn God, het ging om de wet van zijn God en daarbij ging het ten diepste om zijn eigen leven. Daarom was hij zo ijverig. Daarom heeft hij gedaan wat hij gedaan heeft. Zo hoopte hij de hemel binnen te stevenen. Zo dacht hij dat God al zijn werken zou

vergaderen als een schat en hij straks op grond van al die deugdzaamheid en van die trouw aan het woord en van die ijver voor God een ereplaats zou krijgen in Abrahams schoot. Tot op die ure – u weet het natuurlijk – dat God het moede werd met Saulus en hem op de weg naar Damascus liet zien dat hij een grote mislukking was met alles wat hij voor God gedaan had. Erger nog, dat hij een vijand was van de weg der zaligheid, zoals God het van het Paradijs af verkondigd had. Maar toen is het dan ook radicaal in zijn leven omgedraaid. Daar heeft hij geen jaren over behoeven te doen. Toen heeft God hem duidelijk, helder en klaar laten zien in een paar dagen tijd, wat nu die weg der verlossing was. Wat het wèl was. Toen heeft hij met een nooit verstervende liefde zijn Borg en Zaligmaker lief gekregen. Toen is er een relatie ontstaan tussen hem en Jezus. Een relatie, die door de dood, door banden, door gevangenis, door valse broeders en door alles wat hem in zijn leven overkomen is, zelfs niet verdoofd kon worden, laat staan uitgeblust. Nu zien wij Paulus aan het eind van zijn leven in de gevangenis zitten. Hij heeft bijna niemand meer overgehouden. Hij schrijft in het 19e en 20ste vers van het tweede hoofdstuk aan de Filippensen dat hij Timótheus zal sturen tot een vertroosting en dan schrijft die man: “Want ik heb niemand, die even alzo gemoed is” – dus die van eenzelfde instelling is, die hetzelfde denkt – “dewelke oprechtelijk uw zaken zal bezorgen,” en dan zegt hij: “Want zij zoeken allen het hunne en niet hetgeen van Christus Jezus is.” Dat waren nota bene zijn broeders. Hij had niemand meer overgehouden dan Timótheus en hij zegt: “Ik zal Timótheus tot u sturen want hij heeft een oprecht gemoed. Hij denkt zoals ik denk. Dat heeft hij ook van Jezus geleerd.” Verder zegt hij: “Ik heb niemand. Ze zoeken allemaal hun eigen naam. Zij zoeken allemaal hetgeen dat van henzelf is. Ze zoeken er beter van te worden, maar zij zoeken niet hetgeen van Christus Jezus is.” Moet u eens indenken hoe beroerd – en dan bedoel ik het in de echte zin van het woord – hoe beroerd hij

zich daar gevoeld moet hebben tot in zijn hele wezen. Daar zit hij in de gevangenis. Een dienstknecht van God. Een verkorene van de Heere, waarvan de Heere gezegd heeft: “Ik heb je uitgekozen om een licht te zijn voor de heidenen” en als hij er even uitgehaald wordt, dan staat hij met een ketting geklonken aan een soldaat. Dan zegt hij: “Kijk, een gezant van God in een keten.” Dat is Paulus. Mensen, laten wij dan toch nooit meer tobben. Dan is ons kruis maar licht. Dan hebben we het uiterste van het kruis nog niet gedragen. En wat doet Paulus? Murmureert hij over de weg van God? Vind hij het spijtig dat het allemaal zo gelopen is? Roept hij de hele wereld op om hem te beklagen? Neen, geliefden, zelfs daar in de gevangenis heeft hij maar één doel: dat de Heere heerlijk worde. Dan pakt hij de pen en schrijft hij brief na brief, opdat de gemeenten toch zullen volharden in het aangenomen geloof, dat ze toch zullen staan in de kwade dag en hij waarschuwt tegen de verleiders. Hij zegt in ons hoofdstuk: “Voorts, mijn broeders, verblijdt u in de Heere. Dezelfde dingen aan u te schrijven, is mij niet verdrietig en het is u zeker. Ziet op de honden, ziet op de kwade arbeiders, ziet op de versnijding.” Hier heeft hij het over die leraars, die leerden, waar hij de dood in gezien had, die leerden waarvan God hem afgebracht had. Hier bedoelt hij die leraars, die hun hoorders als met een ijzeren zweep terug sloegen naar de wet. Lerende gebod op gebod en regel op regel. Die de mens op zichzelf terugwierpen. Die leraars, die altijd weer zeggen dat een mens eerst zó moet zijn of eerst zó moet zijn, eer God er aan te pas komt. Want er moet toch eerst plaats gemaakt worden voor Jezus Christus, er moet toch eerst plaats gemaakt worden voor het genadewerk van God? Maar geliefden, wie of wat zal er in uw leven plaats maken voor God en voor Jezus Christus? Wie denkt u, dat dat doen zal? Kunt u dat zelf? Bent u zo dwaas, dat u meent ooit nog geschikt te zijn om genade te ontvangen? Hebt u zo weinig van onze gereformeerde godsdienst geleerd, dat u meent, dat er ooit een moment in

uw leven zal komen dat uw berouw – of uw kennis van de zonde of hoe dat u het ook noemen wilt – diep genoeg zal zijn om het voorwerp van Gods ontferming te worden? Als u zo denkt, dan bent u nog niet echt gereformeerd. Dan bent u geen christen, dan bent u geen ware gelovige. Wie zal u nu moeten voorbereiden tot het ontvangen van de genade of, met andere woorden, tot de kennis van Jezus Christus? Wie zal dat nu moeten doen? Denkt u eens echt na. Uzelf kunt het niet, al wordt u 200 jaar oud. Kan de duivel het doen door je benauwd te maken, door je de vlammen van de hel voor te stellen? Is er hier ooit één mens geweest, die door het bedenken van de straf der zonde God lief gekregen heeft? Laat hem opstaan! Daar is niemand! Dat kan ook niet, want de wet werkt toorn. Daar kom je steeds verder mee van God af, dan word je steeds duivelser op God. Kunnen dat de heilige engelen? Ze hebben geen boodschap van God gekregen om mensenharten te verbreken. Wie zal het dan doen? Een rechtvaardige God, God de Vader? Hij is buiten Christus een verterend vuur en een eeuwige gloed. Wee de mens, die in het binnenste heiligdom tracht binnen te gaan zonder het Bloed. Wie blijft er dan over? Wel Hij, Die door God gegeven is en Die van Zichzelf getuigt: “Ik ben de Weg, Ik ben de Waarheid, Ik ben het Leven. Niemand komt tot den Vader dan door Mij.” Van Wie de Vader getuigd heeft: “Deze is Mijn geliefde Zoon in Dewelke Ik al mijn welbehagen heb. Hoort Hem!”

Geliefden, het is waar, er moet in ons hart plaats gemaakt worden voor Jezus. *Maar daarvoor moeten wij ook bij Jezus zijn.* Hij is de Enige Die het wil en Die het kan, Die de opdracht daartoe van God ontvangen heeft. Dat heeft Paulus geleerd en dat heeft Timótheus geleerd en van dat stuk zijn ze niet af te brengen. Paulus noemt al degenen, die een ander evangelie brengen, honden, kwade arbeiders, mensen van de versnijding, kortom, valse leraars. Hij zegt: “Want wij zijn de besnijding, wij, die God in de Geest dienen

en in Christus Jezus roemen, en niet in het vlees betrouwen.” Ook niet in ons vlees waardoor wij menen onszelf een geschikt voorwerp te kunnen maken voor de genade van God. En dan spreekt hij verder in dit hoofdstuk van deze genade, die hem gegeven is, in welke hij roemt als hij zegt: “Maar hetgeen mij gewin was, dat heb ik om Christus' wil schade geacht.” Erskine gaat daar ook heel ver in, als hij daarover spreekt. Dan spreekt Erskine niet alleen over de zonde, die we wegdoen om Christus wil, maar dan spreekt hij ook over onze onderhouding van Gods wet zonder dat het is uit een reine liefde tot Christus. Alle dingen schade geacht. Hetgeen mij gewin was, waar ik mijn hoop op stelde, hetgeen mij gewin was, de verbrijzeling van mijn hart, de zoete tranen van mijn berouw, het hartelijk vluchten tot God, als het gaat over mijn gerechtigheid voor God, dan heb ik hetgeen mij gewin was, om Christus' wil schade geacht.

Geliefden – die gerechtigheid van Christus – dat moeten we goed zien! Die gerechtigheid van Christus is zo groot, dat God op dit ogenblik een onbekeerd mens zo tot Zijn eeuwige gemeenschap kan opnemen om Christus' wil. Die hem in het sterven, in het opnemen tot Zijn troon met de gerechtigheid van Christus bekleedt. Ik bedoel er dit mee te zeggen, die gerechtigheid van Christus is zo volmaakt voor God, dat zelfs zonder enige traan van onze kant, zonder enige schuldbelijdenis van onze kant, zonder enige verbrijzeling des harten van onze kant, God ons zo – om Christus' wil – in Zijn eeuwige gelukzaligheid kan opnemen. Dat God dat niet doet, is een andere zaak. Hoewel God ook kinderen zo in de Hemel opneemt, die in de jonkheid sterven, zonder dat zij bewust enige zondekennis of genadekennis verkregen, spreek ik nu tot de volwassenen. In ieder geval ook tot de kinderen, maar ik bedoel tot degenen die kunnen denken, die verstand gekregen hebben en kunnen denken, dan is het naar de wil van God om ons hier op aarde te bekeren,

droefheid over de zonde te werken, en een verlangen naar verlossing, een worstelen om tot het Licht te komen en te geloven in Christus Jezus, dat leert hij ons hier, 5, 10, 20 of 80 jaar lang. Dat is de wil van God, zo wil God het. Maar zo behoeft God het krachtens het offer van Christus, niet te doen. Dat moet u nu, voor alle dingen, goed in uw hart leggen. Want anders dan blijven we altijd maar tobben, want er zitten onder ons ook zoveel mensen die gevangen zitten en tobben en zeggen: “Ja, ik zal wel geloven dat God me genadig wil zijn, als ik dan eerst maar eens meer van mijn zonde voelde en als ik dan eerst maar eens plat in het stof voor God terecht kwam en als ik dan eerst maar eens als een radeloze over de wereld ging,” en zo zijn we bezig om ons geschikt te maken door onszelf en met onszelf buiten het evangelie van Gods genade om. Want alleen de genade maakt ons geschikt. Alleen het heil van God maakt ons bekwaam om datgene te hebben wat God van ons eist. Dat heeft Paulus voorzien. Daarom zegt hij: “Ik acht het allemaal voor niets ja, erger, ik acht het schade en drek, om de uitnemendheid van de kennis van Christus.” Het is niet alleen niets waard, maar het schaadt ook mijn gemeenschap met God. Het schaadt de lofverheffing, het schaadt de liefde. Want het is door U, door U alleen! Ik acht alle dingen, zegt hij, schade en drek, opdat ik Christus moge gewinnen. En in Hem gevonden worde, niet hebbende mijn rechtvaardigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de rechtvaardigheid, die uit God is door het geloof (Fil 3:9).

De rechtvaardigheid van de Opgestane, daarmee zijn we nu bij onze tekst teruggekeerd. De rechtvaardigheid van de Opgestane. Daar heeft God Christus gerechtvaardigd, Hij heeft tegen Christus gezegd, Ik zet er Mijn handtekening onder, het is genoeg wat U gedaan hebt. Nu mogen de zondaren komen, klein en groot, jong en oud, ze mogen en kunnen komen, want het voorhangsel is gescheurd, God is verzoend, de vrede op de aarde is hersteld.

Nu komt het Woord van God tot ons: “Grimmigheid is bij Mij niet.” De rechtvaardigheid die uit God is. En dan zegt Paulus van zichzelf: Opdat ik Hem kenne. Natuurlijk, het was al meer dan 25 jaar geleden, dat Paulus Hem leerde kennen op de weg naar Damascus en toch zegt dezelfde Paulus nu hij in de gevangenis zit en zijn leven naar het einde gaat: Opdat ik Hem kenne. Met dat kennen van Hem bedoelt Paulus niet, veel van Hem weten, want we kunnen ontzaglijk veel van de Heere Jezus weten, van Hem gelezen hebben, over Hem gedacht hebben, van Hem gehoord hebben, zonder dat wij Hem nochtans kennen, in die diepe bijbelse zin van het Woord. Het kennen, waarvan hij spreekt, is het kennen van het geloof. Dat kennen functioneert alleen door de liefde, zoals twee geliefden elkaar leren kennen in de band der liefde en die twee harten doet samensmelten. Zo zegt Paulus: Opdat ik Hem kenne, dat wil zeggen opdat ik meer en meer door het geloof in Zijn hart mag inblikken en van Zijn liefde mag drinken. Maar dan ook mijn liefde mag bewijzen, want dat is ook een behoefte van het liefhebbende hart. Het hart dat echt bemint, wil niet alleen ontvangen, maar heeft ook behoefte om te geven. Het is smartelijk om met onbeantwoorde liefde door de wereld te gaan; dat is in het natuurlijke al smartelijk, wanneer u van iemand houdt en u hebt geen aansluiting bij degene van wie je houdt. Dat kan een vuur zijn, dat je beenderen verteert. In het geestelijke is het nog meer zo, dat, wanneer eenmaal de liefde Gods in het hart is uitgestort door de Heilige Geest, we dan niet alleen behoefte hebben om geliefd te worden, maar het ons ook een zielsbehoefte is om te lieven, om Hem lief te hebben. Dat gebeurt in dat kennen van Christus: Opdat ik Hem kenne. Waarom benadrukt hij Hem, de Heere Jezus? Wel, omdat er buiten de Heere Jezus geen kennis is van de Drieënige God. Wij kunnen nooit God de Vader kennen zonder Christus. Wij kunnen nooit God de Heilige Geest kennen zonder Christus. Elke openbaring Gods tot zaligheid is een openbaring in de Heere Jezus Christus. Niemand heeft ooit God

gezien, de eniggeboren Zoon, Die in de schoot des Vaders is, Die heeft Hem ons verklaard. Niemand komt tot de Vader dan door Mij. Daarom, het begin van onze godsdienst moet zijn: Ach, dat ik Hem kenne. Ik heb net gezegd: Het is bij Paulus niet de eerste kreet om Christus te mogen kennen. Dat is 25 jaar geleden gebeurd. Het moet voor ons èn de eerste, èn de tweede, èn de laatste kreet zijn, de kreet van ons hart: Heere Jezus, dat ik U kenne. En waarachtig: God geeft Zich te kennen, want daartoe wordt u het evangelie gepredikt. Het evangelie wordt u gepredikt, opdat u Christus kenne, de Kracht Gods en de Wijsheid Gods. Het evangelie wordt u gepredikt, opdat gij de Drieënige God zou kennen als uw Zaligheid. Dat is primair, dat is vóór alles Gods bedoeling. U zit hier niet in de bank, omdat God uw oordeel wil verzwaren.

Ik las onlangs zo'n stukje dwaasheid in de een of andere kerkelijke krant, waarin het zo werd voorgesteld alsof God aan veel mensen het evangelie liet verkondigen om ze te bitterder te doen lijden in de rampzaligheid. Toen heb ik gezegd: Dat is mijn God niet waarover hier geschreven wordt. Ik heb zo'n God niet, Die zo denkt. Dat mag u van mij weten en ik heb de Schrift aan mijn zijde. Ik geloof wel, dat degenen, die dit evangelie van Christus versmaden, te zwaarder oordeel zullen ontvangen. Dat het voor u, als u onherboren blijft, erger zal zijn in die eeuwige rampzaligheid dan voor de heidenen, die nooit de stem van Jezus gehoord hebben. Dat geloof ik vast en zeker. Dat naarmate gij de liefde van Christus versmaad hebt, de brand van Zijn toorn uw ziel tot in alle eeuwigheid zal kwellen. Maar dat is, omdat gij zulk een liefde verworpen hebt. Dat is dan driedubbel eigen schuld, omdat gij de tranen van Jezus niet hebt willen aanschouwen als geweend over u en omdat gij de liefdearmen van Christus niet hebt willen zien; ja erger, dat gij de beker met medicijn, die Hij u toereikt in de verkondiging van het evangelie tot genezing van al uw zonden, deze hemelse Heelmeester uit de hand geslagen hebt en nu moet u sterven aan uw

kwaal. Maar dat is, omdat gij u tot het einde toe verhard hebt, wetende dat Hij de Christus is en u nochtans door Hem niet liet zaligen. Uw onmacht staat u niet in de weg, daar kunt u zich niet achter verschuilen, want wij hebben het als kinderen reeds geleerd op moeders schoot: Eist van Mij vrijmoedig, op Mijn trouwverbond. Toen hebben wij het al geleerd, dat God zegt: Eist van Mij op Mijn verbond. En als u zegt: “Wij hebben niets te eisen.” Dan zeg ik u: “Wij hebben wel wat te eisen.” *God geeft ons te eisen, dat is het buigen Gods, dat is de liefde Gods.* Dat is het evangelie – uit Gods hart voortgesproten – dat God zegt: “O zondaar eis van Mij vrijmoedig.” Wij mogen van God eisen uit kracht van het verbond, waarvan wij het zegel dragen. Niet alleen smeken, niet alleen bidden, niet alleen pleiten, maar eisen – op grond van het verbond van God – dat Hij ons bekeert. Heeft u dat wel eens gedaan? Het is het eerste versje dat u leerde. Ik denk, dat het het minste door u beoefend is. U wilt nog wel smeken, u wilt soms nog wel hopen, u wilt soms nog wel wachten, totdat er wat met u gebeurt, maar u wilt niet eisen. En nu zeg ik het nogmaals met grote nadruk: “Eisen op grond van het verbond, op Uw trouwverbond,” en zeggen: “Heere U hebt mij het evangelie toch niet voor niets laten verkondigen? Ach Heere, toen ik gedoopt ben, was dat toch maar niet een ijdel teken, wat voor mij enkel was tot verzwaring van mijn verderf? Heere, zo kunt U toch niet handelen met zondaren, Gij, Die de grootste en eeuwige liefde Zelf zijt en dat U mij vanaf mijn 3e jaar in de kerk gebracht hebt tot nu mijn 10e jaar of mijn 20ste jaar of mijn 60ste jaar toe. Heere, dat hebt U toch niet gedaan om mij voor eeuwig verloren te laten gaan? U hebt toch geen lust in de dood van de goddelozen en daarom kom ik tot U, Heere, op grond van dat verbond, dat U me als kind al toegezegd hebt en ik eis van U, dat U Uw liefdehart ook aan mij openbaart, opdat ik U kenne! Heere Jezus, ik eis van U op grond van Uw volmaakte gerechtigheid, dat U Zich doet kennen, ook aan mijn hart. Opdat ik met Paulus zou

zeggen: “Opdat ik Hem kenne, opdat die liefde van dat evangelie ook mijn hart tot die wederliefde zou doen ontvonken.”

“Opdat ik Hem kenne en de kracht Zijner opstanding.” Dat is niet iets nader of hoger boven Christus uit. Ik heb vroeger wel eens gehoord, dat zielen, die waarlijk Christus liefhadden, daarmee op de huid geslagen werden. Dan werd tot hen gezegd: “Ja, je hebt Christus wel leren kennen, maar Paulus zegt toch maar: Opdat ik Hem kenne en de kracht Zijner opstanding.” Nu heb je Christus wel in Zijn lijden leren kennen, maar dan moet je Hem ook nog in Zijn opstanding leren kennen. Want dat eerste is eigenlijk niet genoeg, of nog erger, dat eerste betekent eigenlijk niet veel. Dat is natuurlijk gebrek aan eerlijk lezen van de Schrift, want er staat: Opdat ik Hem kenne. Er staat niet ín de kracht van Zijn opstanding. Dat zou ook nog te verklaren zijn, maar er staat èn de kracht van Zijn opstanding. De kracht van Zijn opstanding, wat betekent dat? Is dat iets wat boven Jezus uitgaat, zo in de zin van: “Nu heb je de Heere Jezus leren kennen als de gerechtigheid van God, als de Borg en Zaligmaker voor je schuld, maar dat is nog niet genoeg en nu moet je de Heere Jezus ook nog leren kennen als de opgestane Jezus.” Ach nee, dat bedoelt de apostel Paulus niet. Want hij heeft even tevoren gezegd, dat hij nooit anders wil preken dan Jezus Christus en Dien gekruisigd. Dan zou hij dus in strijd komen met zijn eigen evangelie. Hij zegt niet: “Jezus Christus en Dien opgestaan,” maar hij zegt: “Jezus Christus en Dien gekruisigd.” En hier zegt hij: Opdat ik Hem kenne en de kracht Zijner opstanding. Wat bedoelt hij nu met: En de kracht van Zijn opstanding? De kracht van Zijn opstanding is anders dan de kracht des levens. De kracht des levens, die in God is, waarmee Hij het aardrijk het leven geeft, en waarmee Hij alle schepselen wel doet. Hij zendt Zijn Geest uit en ze worden geschapen. Hij vernieuwt het gelaat des aardrijks. Je kunt het zien, als je de bomen ziet bloeien, als je het gras groen ziet worden, als je de lammetjes ziet dartelen in de wei, dat Hij trouw is aan Zijn

verbond, ook aan het natuurverbond, dat Hij met ons heeft opgericht en waartoe Hij Zijn boog gegeven heeft in de wolken. Maar hier wordt toch niet die kracht des levens bedoeld, waarmee Hij alle dingen draagt en onderhoudt. Hier wordt die zeer bijzondere kracht der opstanding bedoeld als de opstanding uit de doden. Het leven uit de doden. De engelen hebben wel de kracht des levens, maar zij hebben niet de kracht der opstanding. Adam in het paradijs had wel de kracht des levens voor zijn zondeval, maar hij had niet de kracht der opstanding. Als Paulus zegt: Opdat ik Hem kenne en de kracht Zijner opstanding, dan bedoelt hij daarmee de kracht van het nieuwe leven, die vanuit de opgestane Christus uitgaat en die neerdaalt in de Zijnen, die in de dood zijn en altijd weer om Christus wil in de dood worden overgegeven. Ja, dat moeten wij altijd weer ervaren. Wij die leven, wij die Christus kennen, worden altijd in de dood overgegeven om Christus' wil. Opdat die opstandingskracht van Christus zou functioneren. Ik zal het met een voorbeeld duidelijk maken, dan kunnen de kinderen het ook begrijpen. Weet je wat de opstandingskracht van Christus was? Welnu, dat was die kracht van Christus, waarmee Hij Petrus opzocht, toen Petrus geen been meer had om op te staan. Toen hij als de allerellendigste ellendeling ergens in een hoekje lag te schreien, omdat hij zijn lieve Meester verloochend had, voor Wie hij zich even tevoren dood wilde vechten, want hij had het zwaard getrokken en zou sterven op het veld van eer. Zo had hij het zich voorgesteld. Maar de Meester heeft gezegd: "Steek je zwaard in de schede, want wie het zwaard gebruikt, zal door het zwaard vergaan." Toen, in die vreselijke nacht, heeft Petrus gezegd: "Ik ken Jezus niet. Ik heb nooit wat met Jezus te maken gehad. Hij is voor mij een vreemde. Ik heb Hem nooit eerder gezien of gehoord." Toen is hij vermoord in zijn ellende. Dat kan ik begrijpen, want er is niets erger in dit leven dan geschonken genade te ontkennen. Er is niets erger. Elke zonde is een zonde tegen God, tegen Gods wet.

Maar het ontkennen van genade is een zonde tegen het evangelie, dat is een zonde tegen de liefde, dat is veel smartelijker en veel erger. Daar heeft Petrus iets van gevoeld. De zonden van Petrus waren erger dan de zonden van Judas. Hij wist, wie Jezus voor hem was. Hij heeft het uitgeroepen: “Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods,” en de Heere heeft het bezegeld en heeft gezegd: “Dat heb je niet van jezelf, Petrus, dat heeft God je geopenbaard, dat heb je van God, van Mijn Vader, Die in de hemelen is.” Nu, en diezelfde Petrus, die dat gezegd had, ligt een paar uur later als een verlorene, als een brok ellende, zich leeg te wenen voor God. En dan komt de Heere met Zijn opstandingskracht en Hij laat aan Petrus zien, dat Petrus wel Jezus losgelaten heeft, maar dat Jezus Petrus niet losgelaten heeft. O geliefden, wij twijfelen zo vaak in ons hart of God nog wel de Getrouwe is en wij meten Zijn liefde zo dikwijls af aan de uiterlijke omstandigheden en dat is toch zo verkeerd. Als we geloof willen beoefenen op uiterlijke welvaart, op uiterlijke gunstbewijzen of op een vriendelijke toeknik van Gods genade. Want het is Gods gewone weg om ons hier op aarde door de woestijn te leiden, door vele verdrukkingen te doen ingaan en het kruis te leren dragen achter Hem aan. We moeten Gods genade niet aflezen of willen aflezen aan de uiterlijke levensomstandigheden, waarin wij met de hele kerk geworpen worden, dan gaan wij aan het dwalen, aan het wankelen. We moeten Gods genade aflezen van Zijn Verbond, van Zijn Woord. We moeten Gods genade aflezen uit de wonden van onze Heere Jezus Christus, dáár moeten wij vast op staan. Dat moet onze enige troost zijn, namelijk dat Bloed van het Nieuwe Testament.

De dichter zong er van: Als alle hoop mij gans ontviel en niemand zorgde voor mijn ziel, dan heeft dat bloed Gods aangezicht in gunst tot mij gewend; alleen door dat bloed zijn Zijn striemen onze genezing geworden. Daar moeten we op vaststaan. Dat was die opstandingskracht van Christus in Maria Magdalena, in de

apostelen en de Emmaüsgangers; ik ga dat natuurlijk niet allemaal verhalen, u kent de geschiedenis. Maar dat was de kracht van de opstanding. De kracht van de opstanding is altijd de kracht van Gods genade, die ons uit onze nood en dood uittrekt, die ons er weer bovenop haalt. Daarom zegt Paulus in de gevangenis: Opdat ik Hem kenne en opdat ik de kracht van Zijn opstanding kenne. Dan knellen die banden niet. Dan kan deze donkere kerker mij niet beroven van mijn troost; dan kunnen de honden, de kwade arbeiders, de versnijders mij en de gemeente van Christus niet van het fundament afrukken. Als ik die kracht van de opstanding ken: Mij is gegeven alle macht; Ik draag de sleutels van de hel en van de dood. Daar zie ik een wenende Johannes op Padmos, ver van zijn gemeente verwijderd, van zijn lieve broeders en zusters, van degenen die met hem een even dierbaar geloof hebben ontvangen. Wat zal er gebeuren? Straks barst Nero los met al zijn duivels geweld en hij, ver van zijn gemeente vandaan. Dan bezoekt Jezus hem en zegt: “Ik ben de Alpha en de Oméga, Ik ben de Eerste en Ik ben de Laatste en de poorten der hel zullen Mijn gemeente niet overweldigen.” Dat is de kracht van de opstanding van Christus.

Geliefden, wij dan hebben altijd goede moed en wij hebben er recht toe. Want in onze grootste smarten, blijven onze harten in de Heere gerust. Ik zal Hem nooit vergeten; Hem mijn Helper heten. Al mijn hoop en lust. Kom, gelovigen, zo moet u leven, zo moet u vaststaan, zo moet u zich werpen op Gods Woord en duivelen, satan, honden, kwade arbeiders en versnijders zullen u dan niet van dat geloof afrukken. We moeten weer een strijdende Kerk worden. Niet een kerk, die eeuwig last heeft van de bestrijders, die zullen er wel blijven tot aan de dood toe. We moeten uitgaan, we moeten strijden. We moeten het paard zijn van Gods majesteit in de strijd. We moeten zeggen: Wij staan op Christus vast, vertrouw op God, op Zijn Woord en zeg: Ik heb het zelf uit Zijn mond gehoord, wat

98

sterveling zou mij schenden? Daar wordt God in verheerlijkt. Paulus zegt in de allerellendigste omstandigheden, waarin er voor een mens geen hoop meer overblijft: “Opdat ik Hem kenne en opdat ik de kracht van Zijn opstanding kenne,” en waarom dan, Paulus? Wel, zegt hij: “Dan ken ik ook de gemeenschap van Zijn lijden.” Voor Christus was het eerst lijden en toen opstaan. Voor ons is het net andersom. Voor ons is het eerst opstaan met Christus uit de dood, door Zijn Geest een nieuw leven krijgen en als we dan het nieuwe leven ontvangen hebben, dan met Hem sterven en daarin de gemeenschap Zijns lijdens, Zijn dood gelijkvormig worden. Hier gaat het dus over het leven der heiligmaking. Eerst heeft hij gezegd: Christus is mijn gerechtigheid. Nu, nadat de gerechtigheid van Christus mij gedurig voor ogen staat, dan zal ik Hem ook volgen. Dan zal ik ook met Hem lijden, dat is hem nu ook gegeven. Dan zegt hij, dat hij verblijd was waardig geacht te worden om Christus' wil smaadheid te lijden.

Geliefden, daar zijn wij menigmaal ver vanaf. Dan dragen wij het kruis nog wel – min of meer gewillig – maar nu blij te zijn als we op ons werk, in ons huis, in de gemeente van Christus, in deze wereld gesmaad worden, omdat we Jezus liefhebben, omdat wij op Hem ons betrouwen stellen. Onze belijdenis belijden en lijden, ja lijden met een lange ij, pijn lijden, smart lijden, in je ziel lijden in de gemeenschap Zijns lijdens. Want nooit is mijn ziel – en ik spreek voor u, volk van God, kinderen des Heeren – dichter bij Jezus, dan in de gemeenschap Zijns lijdens. Wanneer ik lijden mag, omdat ik Hem liefheb, omdat Zijn liefde in mij is, omdat ik leef door het geloof des Zoons van God, die mij liefgehad heeft en Zichzelf voor mij overgegeven heeft, dat is een heerlijk lijden, dat is een vrolijk kruis dragen, dat is een voortgang, zijnde meer dan overwinnaars. Want dit is de overwinning, waarmee wij de wereld overwinnen, namelijk door ons geloof. En het geloof, dat Hij mijn gerechtigheid is bij God, dat geeft mij ook smaak om het kruis te dragen om Zijns

Naams wil. Daartoe hebben wij gedurig nodig de kracht van Zijn opstanding te kennen, want onze heiligmaking is maar gebrekkig. Kruisdragen, dat geschiedt door mij nooit puur, nooit voor 100 procent. Het kruisdragen is ook niet een deel van mijn gerechtigheid. Het kruisdragen moet wel een deel zijn van mijn heiligheid. Maar omdat ik weet, dat ik hier nog niet zo heilig ben, zoals ik in de Hemel zal zijn, is ook het dragen van het kruis altijd gebrekkig. Soms murmureer ik, soms ben ik het zat, soms zeg ik: Heere moet het nu altijd zo? Maar Heere, geef mij dan de kracht van Uw opstanding, geef mij dan die doodoverwinnende levenskracht, dan zal ik het weer gewillig dragen, dan is geen kruis te zwaar. Geen kruis in mijn huis, geen kruis in mijn kinderen, geen kruis in mijn huwelijk, geen kruis in de strijd tegen de zonde, geen kruis op mijn werk, geen kruis in de kerk, dan is geen kruis te zwaar. Geef mij dan toch die opstandingskracht, Heere, dat nieuwe leven, opdat ik Zijn dood gelijkvormig worde. Let erop hoor, hier spreekt hij natuurlijk niet over zijn gerechtigheid, dus om het theologisch te zeggen over zijn rechtvaardigmaking, daar heeft hij het niet over. Want te dien opzichte heeft het geen enkele betekenis om het kruis te dragen en de dood van Christus gelijkvormig te worden. Maar hij heeft het hier over zijn heiligmaking, d.w.z. over het leven aan de hand van de Heere God. Hij zegt dan: Heere, mag ik dan Uw dood gelijkvormig worden, zoals U het kruis gedragen en verdragen hebt en zoals U de schande veracht hebt? Zoals U Uw mond niet open deed, toen U als een stemmeloos lam geslacht werd. Niet opendeed tegen God, Die U sloeg, mateloos, Die U vernietigde, Die U in de diepte der hel deed wegzinken, maar ook niet tegen de mensen, die het U aandeden, terwijl U kwam om ze zalig te maken. Als Hij gescholden werd, schold Hij niet terug en als Hem leed gedaan werd, dreigde Hij niet.

Geliefden, dat is een heerlijk leven. Leeft u zo, dan zullen uw huisgenoten het aan u bemerken, dat u een vaste Rots hebt, waarop u staat. Dan zult u in al uw smarten zeggen: satan ge kunt doen wat ge wilt. Ge kunt mijn ziel kneuzen, ge kunt mijn gedachten afleiden van dat kruis. Ge kunt mij opstandig maken tegen dat kruis. Maar ge kunt mij ten diepste niet beroven van de vertroosting van dat kruis. Want diep in ons hart leeft bij ons de onsterfelijke hoop: “Hij zal mijn druk eens verwisselen in geluk.” Kijk maar wat Paulus vervolgens zegt: Of ik enigszins moge komen tot de wederopstanding der doden. Dat is een beetje vreemde uitdrukking. Dat “enigszins” gebruiken wij op een andere manier, in een andere betekenis. Wij zeggen: “Nu ja, als het dan niet helemaal kan, als het dan maar enigszins gaat.” M.a.w. als er dan maar iets van bij is. Als het dan geen 100% kan zijn, laat het dan maar 10% zijn. Maar dat bedoelt Paulus niet. Als hij zegt: Opdat ik enigszins moge komen tot de wederopstanding der doden. Dan heeft hij het over *de wederopstanding ten laatste dage, over de totale verlossing*. Want hij was natuurlijk al lang opgestaan uit de doden op de weg naar Damascus, maar hier heeft hij het over het onbederfelijke goed. Hier zit hij gebonden in de gevangenis en dan zegt hij: Ik zal straks vrij zijn. Straks gaat mijn kooi open, straks komt de cipier of op welke manier ik dan ook bevrijd zal worden; dan mag ik opgaan tot Gods altaren, tot God, mijn God, de Bron van vreugd.

Geliefden, wij hebben die verwachting zo verloren. Wij zijn die verwachting zo kwijt. Wij zijn ook zo blind geslagen door de materie. Wij zijn op hol geslagen en wij draven maar wat achter deze wereld aan. Wij willen ook graag nog een graantje meepikken van onze welvaartsstaat en daarbij doen wij onze ziel schade aan. Wanneer ontmoet je nu nog mensen die zeggen: Mijn ziel verlangt naar de levende God? Ik wacht op de Heere, ja, mijn ziel verwacht. Ik hoop Hem straks te ontmoeten. Straks mijn kroon voor Zijn

voeten neer te leggen. Heere Jezus, kom haastiglijk, Ja, Heere Jezus, kom haastiglijk. Waar is dat brandende verlangen om ontbonden te zijn en met Christus te zijn? Nee, dat is niet hetzelfde als te verlangen naar de dood. Dat is heel wat anders. Er zijn duizenden mensen, die verlangen naar de dood. Ze springen zevenhoog het raam uit en laten zich te pletter vallen op de straatstenen. Ze zien er geen gat meer in. Maar dat is natuurlijk niet het gevolg van het verlangen naar God. Als ik hier spreek over het verlangen, waarover Paulus spreekt, dan gaat het over het verlangen naar volmaaktheid. Dat is niet Gods weg moede zijn, maar dat is “jezelf moede” zijn en “je zonde moe zijn” en “de onverenigdheid met het kruis moe zijn.” Dat is het verlangen om volmaakt lief te mogen hebben, zoals Hij volmaakt liefheeft. Dat is dat heerlijke, blijde vooruitzicht dat mij streelt, ik zal ontwaakt Zijn lof ontvouwen, Hem in gerechtigheid aanschouwen; verzadigd met Zijn goddelijk beeld.

Of ik enigszins moge komen tot de wederopstanding der doden. Is Paulus dan met een klein beetje tevreden? Neen, dat “enigszins” moet u zo zien: Hij ziet de strijd, hij weet met welke banden een zondaar gebonden kan zijn aan iets wat buiten Christus is. Hij ziet op die felle, bittere strijd, want Paulus weet het, dat het ook in zijn leven altijd langs het kantje af gegaan is. Paulus weet, dat ten ware de Heere ons een Hulp geweest ware, we waren vergaan. Daarom zegt hij: Of ik enigszins, met andere woorden: Na een nacht zo bang, zo dicht. Na de strijd, die ik te strijden heb met de valse broeders in al die gemeenten, die mij uitgestoten hebben; want Paulus heeft wat ervaren. Bijna nergens kwam hij er heelhuids af. Hier hebben zij hem gestenigd en daar hebben ze hem geslagen, daar moest hij vluchten of hij werd uitgeworpen als een paria. En eindelijk zit hij in de gevangenis. En door die nauwe gang, door dat worstelperk, door dat strijdperk van het leven zegt hij: Of ik ook enigszins, nadat ik de besmetting dezer wereld ontvloden ben, door

dat nauwelijks zalig worden: Hem in gerechtigheid mag aanschouwen om dan verzadigd te worden met Zijn goddelijk beeld. Niet dat ik het alrede verkregen heb, niet dat ik alrede volmaakt ben, maar ik jaag ernaar. Wij voelen ons meer gejaagd. Nee, Paulus zegt: Ik jaag. Paulus, hij is de jager, hij laat zich door de duivel niet meer op zijn ziel zitten, die altijd de mens maar voortjaagt naar de ellende. Hij zegt: Ik jaag naar de prijs. Ik jaag naar het eind van de baan. Ik jaag naar de omhelzing van mijn lieve Borg en Zaligmaker. Ik jaag naar het ogenblik, waarin ik rusten mag aan Zijn hart en heerlijk zingen van Gods goedertierenheên.

Geliefden, kent u deze Jezus? Dit is de Christus der Schriften. Kent u deze Borg en Zaligmaker? O, als u Hem niet kent, dan stelt Hij Zich vandaag aan u voor in dit Woord Zijner genade. Dan heb ik Hem u vanmorgen toch gepredikt, al heb ik het niet gedaan, zoals ik het wilde doen met mijn gehele hart, met al de liefde die God mij gegeven heeft. Dan schiet ik daarin ook altijd weer tekort en dan weet ik, dat als ik straks voor Zijn aangezicht zal staan, ik zo'n spijt heb, dat ik niet nog meer gezegd heb en nog luisterrijker verteld heb, Wie Hij is voor zondaren. Maar laat dan datgene, wat ik van Hem gezegd heb, genoeg zijn om u tot Hem te bekeren. Jongens en meisjes, kindertjes, waarom zou je Hem niet liefhebben? Je hebt om Zijnentwil niets te verlaten dan een wereld die in de verlorenheid ligt, die straks toch door het vuur verteerd wordt. Je hebt om Zijnentwil niets te verlaten dan een paar vrienden of vriendinnen, die je misschien nu aftrekken van de dienst van God, maar die je toch niet gelukkig kunnen maken. Of wat zit er tussen God en uw ziel? Kom, onderzoek het eens. Wat hebt gij nu boven Jezus, wat u bemint? Uw goed, uw geld, uw plezier? Zeg het eens eerlijk, is dat werkelijk uw plezier? Heeft u het zo goed in de wereld? Is het hier nu zo'n gelukkig land dat u zegt: Nu, ik leef nog wel een poosje, 70 of 80 jaar misschien en dan zullen we wel verder zien. Ach nee, ik

weet dat ik naar uw hart spreek, wanneer u zegt – zeker bij het ouder worden – nee, veel dingen vallen mij tegen in deze wereld. Je hoeft geen levenspessimist te zijn om te verstaan wat de dichter zegt: Dat het uitnemendste van dit leven moeite en verdriet is en dat het snellijk wordt afgesneden en wij vliegen daarheen. Ik weet, daar is in dit leven ook veel te genieten, maar elke genieting zonder God laat toch bitterheid achter in onze ziel, omdat wij ten diepste met de genieting van ons geld, met de genieting van ons borreltje, met de genieting van onze mooie auto, met de genieting van onze lange vakantie, niet tot het doel van ons leven komen, als we Jezus niet kennen. Ik gun het u allemaal, als u het met mate doet, dan mag u de gehele wereld gebruiken, want de wereld is van de Heere en haar volheid. Paulus zegt: Er is niets wat ik niet doen mag, als ik het maar doe tot eer van God. Dus je mag alles hebben, als het is tot eer van God. Maar als je Jezus niet kent, dan zal het je toch leeg laten, want wij zijn van Gods geslacht en als we de weldaden van God gebruiken, zonder dat we onze Schepper er in eren en danken, dan brengen de weldaden ons in een steeds grotere leegte. En naarmate dat dan het bezit vermeerdert, vermeerdert ook onze zorg en onze smart. Want de hele wereld – en dat is geen goedkoop praatje, dat is waarachtig – kan ons toch niet gelukkig maken, echt niet, ten diepste niet. Weet u, wie ons alleen maar gelukkig kan maken? Dat is Jezus. En het eerste verlangen naar Hem, dat als het morgen-gloren na een bange nacht misschien in onze ziel doordringt, is ons meer waard dan al de schatten van de wereld. Als die vaderlijke goedheid uit het evangelie ons hart verbreekt en ons in opstand brengt tegen onze zonden. Als we niet meer tegen God willen zondigen, omdat we bij Hem milde handen en vriendelijke ogen gevonden hebben. Want daar begint het werk der genade. Want het zijn de goedertierenheden van God die ons tot bekering leiden. Dan is de weg die God met Zijn volk houdt vaak heel verschillend. De ene mens ziet zijn zonden bij het kruis van de Heere Jezus Christus.

Ik las het van de week nog in een heel mooi boekje, van Apellius: “Raadgeving aan bekommerden.” U moet allemaal dat boekje kopen. Dat vind ik een heerlijk boekje. Ik heb nergens die heerlijke, vrije genadewerkingen van God zo gelezen. Heel eenvoudig is het geschreven. Hij zegt: We moeten als een kind zijn onder de hand van onze hemelse Meester en bij welke les ons de Heilige Geest bepaalt, daar moeten wij stil blijven staan. Als het de Heilige Geest behaagt ons het eerst te brengen bij het kruis van Christus en we opziende tot die versmide en verachte Jezus onze ontrouw zien, onze zonden die Hem aan het kruis gebracht hebben, dan moeten we niet als een eigenwijs kind eerst stil willen staan bij een vlammeende wet om daardoor onze zonden te leren kennen. Zo hebben onze vaders daarover gedacht. Ze hebben alle vrijheid gelaten aan het werk des Geestes, opdat alle kinderen Gods, hetzij zij door de noorderpoort of door de zuiderpoort komen, tot Hem zouden komen en zeggen: Opdat ik Hem kenne. Alles hebben deze schrijvers weggenomen, wat als een beletsel zou kunnen dienen voor de zondaar om te zeggen: O, Heere Jezus dat ik U kenne. Is dat ook de begeerte van ons hart geworden? Want daarmee komt ons leven aan het rechte doel en als nu het hongeren en het dorsten van ons hart al reeds meer is dan het fijnste goud op aard, wat is het dan als Hij Zich bij ogenblikken aan ons te kennen geeft, die heerlijke, zoete en hemelse ogenblikken. Het zijn maar ogenblikjes in deze wereld, dat Hij zegt: Zie hier ben Ik. Dat Hij ons in Zijn armen neemt en dat Hij zegt, zoals tegen Abraham: “Ik ben uw Schild, uw Loon zeer groot.” Wie zou er niet aan Jezus genoeg hebben? God heeft er genoeg aan! Zouden wij er dan niet genoeg aan hebben? Dan is Hij onze zaligheid. Welnu, die Christus, ik raad u aan, Hem te kopen zonder geld en zonder prijs. Ik raad u aan, dat u tot Hem gaat. Als ge dan geen levende hand hebt, klopt dan aan de deur met uw dode hand. En als ge dan geen wedergeboren hart hebt, kom dan tot Hem om een wedergeboren hart. En als ge dan niet

diep genoeg overtuigd zijt van uw zonden, o, ik geef u de verzekering, één blik op Jezus en ge zult over Hem rouwklagen, gelijk men rouwklaagt over een eniggeboren zoon. Want ze zullen zien in Wie ze gestoken hebben. Als u last hebt van uw zonden en u kunt ze maar niet ten onder krijgen, zie dan op Jezus. Ik geef u de verzekering dat er geen beter kruid gewassen is tegen de zonde dan de wonden van mijn lieve Borg en Zaligmaker, dan de wonden van Jezus Christus. Die zonde, die we met al onze goede voornemens niet onder de knie kunnen krijgen. Eén blik op het geslachte Godslam, op het Offer van God gegeven, op het kruislijden van Hem, Die in de hel is neergedaald en daar breken de banden. Dan zeg ik: Heere, liever sterven dan nog langer zondigen.

Opdat ik Hem kenne. Geliefden, dat dit de bede van uw hart moge zijn. Zo zult ge opwassen, zo zult ge toenemen, zo zal het steeds inniger worden en zo zult ge ook steeds meer in staat zijn om het kruis te dragen. Zo zult ge steeds meer Zijn dood gelijkvormig worden. Maar in het sterven aan uzelf zal ook die ongekende en heerlijke verwachting steeds luisterrijker door u in uw ziel vernomen worden: “Of ik enigszins moge komen tot de wederopstanding der doden.” Dan zult u het uitroepen: “Ik zie een poort wijd open staan.” Kom, Heere Jezus; Gij zult mijn kruis eindigen hier; want goedertier, zijt Gij gestadig. Amen

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.